

РЕШЕНИЕ

№ 31

гр. София, 04.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 05.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **7267** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 13, ал. 6 от Закона за социално подпомагане (ЗСП).

Образувано е по жалба на Д. С. М., ЕГН [ЕГН] срещу Заповед № ЗСП/Д-СО-ЕП/38/13.05.2022г. на И.Д. Директор на ДСП-Е. П., потвърдена с решение № 23-РД04-0198/13.06.2022г. на Директора на РДСП-С. област, с която е отказана месечна целева помощ при обявено извънредно положение или извънредна епидемична обстановка.

Жалбоподателката сочи, че неправилно ѝ е отказана месечна целева помощ за сина ѝ Б. М. М., [дата на раждане] Счита, че При множество нарушения административният орган едностранно, противоправно и без основание приел, че помощта не се дължи, тъй като родителите сами отказвали да направят антигенен тест за COVID-19 на детето си във връзка с посещение на редовни учебни занятия в училище. Твърди се и материална незаконосъобразност на акта, като законодателят поставял отпускането на тази целева помощ е единствено във връзка с въведените противоепидемичните мерки. Т. е. разпоредбата на чл. 16б, ал. 3, т. 2 от ППЗСП имал отношение към условията, на които трябва да отговарят семействата, за да им бъде отпусната търсената целева помощ по реда на чл. 16б ППЗСП. Освен това обжалваният акт бил постановен в несъответствие с целта и духа на закона. Моли съда да бъде отменена заповедта.

В съдебно заседание жалбоподателката, редовно призована, се явява лично и

поддържа изложените в жалбата основания.

Ответникът- РДСП- С. – област, чрез процесуален представител оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени оспорвания административен акт, взе предвид становищата на страните и представените и приети по делото доказателства, приема за установено следното:

Жалбата е допустима, като подадена в срок и от легитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване акт.

Предмет на спора е законосъобразността на Заповед ЗСП/Д-СО-ЕП/38/13.05.2022г. на И.Д. Директор на ДСП-Е. П., с която, на основание чл. 16б от ППЗСП, е отказано на жалбоподателката да се отпусне месечна целева помощ при обявено извънредно положение или извънредна епидемична обстановка по чл.16б ал.3, т.2 от същия закон.

Тази заповед е оспорена по административен ред, като с Решение № 23-РД04-0198/13.06.2022г. на Директора на РДСП-С. област, жалбата ѝ е отхвърлена.

Административното производство по издаването на Заповед № ЗСП/Д-СО-ЕП/38/13.05.2022г. е започнало във връзка с подадена от жалбоподателката на 27.01.2022г. заявление-декларация за отпускане на месечна целева помощ при обявено извънредно положение или извънредна епидемична обстановка по смисъла на чл.16б ППЗСП. В оспорваната заповед административният орган е мотивирал отказа си с обстоятелството, че не са изпълнени условията на чл.16б, ал.3, т.2 от ППЗСП.

Заповед № ЗСП/Д-СО-ЕП/38/13.05.2022г. е потвърдена с Решение № 23-РД04-0198/13.06.2022г. на Директора на РДСП-С. облас, за което е образувано и настоящето дело.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Оспорването е насочено против административен акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност, от легитимирано лице с правен интерес- адресат на оспорения акт, чиито права са засегнати от този акт. Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган по чл. 13, ал. 2 от ЗСП– И.Д. директорът на дирекция "Социално подпомагане"- Е. П.. Същата отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК и съдържа всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването ѝ. Неоснователни са доводите на жалбоподателя, че в оспорвания акт липсват фактически основания за издаването ѝ. Такива се съдържат както в самата заповед, така и обстойно са изложени мотиви в потвърдителното решение на горестоящия административен орган.

В административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Предмет на оспорване в настоящето административно производство, недвусмислено се явява представената от жалбоподателката заповед № ЗСП/Д-СО- ЕП/38 от 13.05.2022 г. на директора на Дирекция "Социално подпомагане" - Е. П..

На основание и по реда на чл. 13, ал. 2 от Закона за социално подпомагане (ЗСП) и чл. 28, ал. 1 от ППЗСП и въз основа на подадено от жалбоподателката Заявление-декларация с вх. № ЗСП/Д-СО-ЕП, 38/27.05.2022 г., териториално компетентния административен орган, Директора на ДСП - Е. П. е издал процесната заповед за отказ

от подпомагане на лицето Д. С. М. на основание и по реда на чл. 166 от ППЗСП. В мотивираната част на заповедта се сочи, че социалната помощ на основание чл. 166 от ППЗСП е отказана, дължащо се на факта, че лицето не попада в кръга от лицата, които законодателят е изброил лимитативно и изчерпателно в чл. 166, ал. 3, т. 2 от цитирания подзаконов нормативен акт.

Спазени са изискванията по отношение формата на административния акт, заповедта е ясно и конкретно мотивирана. Съгласно т. 2 от ТР № 4/2004 г. на ВАС, неизлагането на мотиви съставлява съществено нарушение на административно-производствените правила и е основание за отмяна на акта. Съдебната практика приема, че мотивите на административния акт могат да бъдат изложени не само в него, но и в друг предхождащ акта документ, който се намира в административната преписка. В случая фактическите обстоятелства, въз основа на които административният орган е приел, че не е налице нормативно регламентираната материалноправна предпоставка за отпускане на месечна целева помощ по чл. 166 от ППЗСП на заявителя Д. С. М., се съдържат не само в оспорената заповед, но и еднозначно се извличат и от обуславящия издаването на крайния административен акт Социален доклад (лист 19-20 от делото). Посоченият социален доклад обективира констатациите на органите за социално подпомагане и резултатите от извършената социална анкета по подаденото Заявление-декларация, както и направеното въз основа проведеното социално проучване предложение да бъде отказано отпускането на помощта. С оглед на което съдът приема, че е изпълнено законово установеното изискване по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК във вр. с чл. 13, ал. 3 от ЗСП за постановяване на мотивиран административен акт.

Относно материалната законосъобразност:

Съгласно чл. 12, ал. 1 от ЗСП, социалните помощи са месечни, целеви и еднократни. Условието и редът за отпускането, изплащането, изменянето, спирането, възобновяването и прекратяването на социалните помощи, се уреждат с правилника за прилагане на ЗСП с изключение на целевите помощи за отопление, които се уреждат с наредба на министъра на труда и социалната политика, съгласно чл. 12, ал. 4 от ЗСП. В конкретния случай жалбоподателката е поискала отпускане на месечна целева помощ по чл. 166 от ППЗСП.

Законът за социално подпомагане урежда обществените отношения, свързани с гарантиране правото на гражданите в Република България на социално подпомагане чрез социални помощи. Правото на социално подпомагане имат лица и семейства, които отговарят на определени условия, регламентирани в Правилника за прилагане на Закона за социално подпомагане.

Народното събрание по предложение на Министерския съвет и на основание чл. 84, т. 12 от Конституцията на Република България и във връзка с разрастващата се пандемия от COVID-19 обяви извънредно положение на територията на Република България, считано от 13 март 2020 г. С Решение № 325 от 14.05.2020 г. на основание чл. 63, ал. 2 във връзка с ал. 3, т. 1, 2, 3, 5, 7 и 8 от Закона за здравето, Министерски съвет обяви извънредна епидемична обстановка на територията на Република България, свързана с епидемичното разпространение на COVID-19 и съществуващата непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите, считано от 14 май 2020 г. С Решение № 855 от 25.11.2020 г. на Министерски съвет отново е удължен срока на обявената с Решение № 325 на Министерския съвет от 14 май 2020 г. извънредна епидемична обстановка на територията на Република България, свързана с

епидемичното разпространение на COVID-19 и съществуващата непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите, считано от 1 декември 2020 г. до 31 януари 2021 г. С Решение № 72 от 26.01.2021 г. на Министерски съвет отново е удължен срока на обявената извънредна епидемична обстановка на територията на Република България, считано от 1 февруари 2021 г. до 30 април 2021 г.

В Държавен вестник, бр. 77 от 01.09.2020 г. е обнародвано Постановление на Министерски съвет за допълнение на ППЗСП, с което е създаден чл. 16б, регламентиращ условията за отпускане на нов вид месечна целева помощ при извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка. В ДВ, бр. 101 от 27.11.2020 г. е обнародвано Постановление на Министерски съвет № 322 от 23 ноември 2020 г. за изменение и допълнение на чл. 16б от ППЗСП. Постановлението е в сила от деня на обнародването му.

Съгласно чл. 16б (Нов- ДВ, бр. 77 от 2020 г.), ал. 1, т. 1 от ППЗСП, право на целева помощ при обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка имат семейства с деца до 14-годишна възраст, когато двамата или единият от работещите родители, или родител, отглеждащ сам дете, не може да извършват дистанционна работа от вкъщи и нямат възможност да ползват платен отпуск или не получават парично обезщетение за временна неработоспособност.

Съгласно чл. 16б, ал. 2 от ППЗСП, целевата помощ по ал. 1 се отпуска въз основа на заявление-декларация, подадено в дирекция "Социално подпомагане" по настоящ адрес най-късно до края на месеца, следващ месеца, за който в училището/детското заведение са въведени ограничения във връзка с извънредното положение или извънредната епидемична обстановка.

Според чл. 16б, ал. 3, т. 2 от ППЗСП, помощта по ал. 1 се отпуска, ако децата не посещават училище или детска ясла и детска градина, както и предучилищните групи поради въведените ограничения в училището или в детското заведение във връзка с извънредното положение или извънредната епидемична обстановка.

Съгласно § 2 от Преходни и заключителни разпоредби към Постановление № 322 от 23.11.2020 г. за изменение и допълнение на ППЗСП, до 31 декември 2021 г. разпоредбата на чл. 16б се прилага единствено при обявено извънредно положение, съответно извънредна епидемична обстановка, на територията на Република България, свързана с разпространение на COVID-19.

В новосъздадената разпоредба на чл. 16б, ал. 1 от ППЗСП е предвидено, че право на месечна целева помощ при обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка имат семейства с деца до 14-годишна възраст, когато: т. 1 двамата или единият от работещите родители, или родител, отглеждащ сам дете, не може да извършват дистанционна работа от вкъщи и нямат възможност да ползват платен отпуск или не получава парично обезщетение за временна неработоспособност; т. 2 двамата или единият от родителите, или родителят, отглеждащ сам дете, са останали без работа, но нямат право на обезщетение за безработица или размерът на получаваното обезщетение е по-нисък от средномесечния доход по ал. 4; т. 3 двамата или единият от родителите, или родителят, отглеждащ сам дете, са самоосигуряващи се лица, които не могат да упражняват занаяти си поради въведените ограничения във връзка с извънредното положение или извънредната епидемична обстановка и т. 4 двамата или единият от родителите, или родителят, отглеждащ сам дете, по т. 1, 2 или 3 не получават обезщетение за бременност и раждане. За да се отпусне и изплаща такава помощ,

трябва поне една от хипотезите по ал. 1 да е налице. Изисква се и за училището/детското заведение, които посещават децата, да са въведени ограничения във връзка с извънредното положение или извънредната епидемична обстановка.

В чл. 16б, ал. 3 и ал. 4 от ППЗСП нормативно са регламентирани и други условия за отпускане на месечната целева социална помощ по чл. 16б от ППЗСП - децата да не са настанени извън семейството по реда на чл. 26 от Закона за закрила на детето; децата да не посещават училище или детска ясла и детска градина, както и предучилищните групи поради въведените ограничения в училището или в детското заведение във връзка с извънредното положение или извънредната епидемична обстановка и средномесечният доход на член от семейството за месеца, в който в училището/детското заведение са въведени ограничения във връзка с извънредното положение или извънредната епидемична обстановка, е по-нисък или равен на 150 % от минималната работна заплата.

Видно от цитираните разпоредби, месечната целева помощ по чл. 16б от ППЗСП е свързана с подпомагане на семействата с деца до 14-годишна възраст, когато децата не посещават училище, детска ясла, детска градина и предучилищните групи поради въведените ограничения във връзка с извънредното положение или извънредната епидемична обстановка, и по отношение на родителите, респ. на единия родител или на родителя, отглеждащ сам дете е налице някоя от хипотезите по чл. 16б, ал. 1, т. 1 – 3 от ППЗСП и е изпълнено отрицателното условие по чл. 16б, ал. 3, т. 2 от ППЗСП.

В случая е безспорно, че семейството отговаря на общото изискване за отглеждане на деца до 14-годишна възраст. Видно от посочените единни граждански номера в Заявлението– декларация на децата, семейството отглежда дете до 14-годишна възраст, което посещава училище.

С оглед на установените по делото факти, относно възникването и правото на месечна целева помощ при обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка за семейства с деца до 14-годишна възраст, съдът изцяло споделя мотивите на административния орган, че отказът е постановен именно поради неизпълнението на предпоставката, заложена в чл. 16б, ал. 3, т. 2 от ППЗСП. В тази норма е визирано, че следва децата да не посещават училище или детска ясла и детска градина, както и предучилищните групи поради въведените ограничения в училището или в детското заведение във връзка с извънредното положение или извънредната епидемична обстановка.

Със Заповед № РД-01-890/03.11.2021г. на Министъра на здравеопазването в училищата е въведено изследване с бързи антигенни тестове. Видно от текста на т.І.20 от цитираната Заповед № РД-01-890/03.11.2021г., въведените противоепидемични мерки по т. 18 и 19 може да не се прилагат и учениците могат да провеждат присъствени учебни занятия в съответните училища, ако са изпълнени следните условия:

а) създадена е организация за провеждане на място в училище на изследване за COVID-19 с бързи антигенни тестове два пъти в седмицата (понеделник и четвъртък) на учениците от съответните класове (които провеждат присъствено обучение) и на педагогическия и непедагогическия персонал, който участва в провеждане на присъственото обучение, с изключение на тези, които разполагат с валидни документи за ваксинация, преболедуване или изследване;

б) в случай на несъгласие на родителите/настойниците/попечителите за провеждане на изследване за COVID-19, ученикът не се допуска до присъствено обучение и му се

осигурява възможност за обучение от разстояние в електронна среда.

В конкретния случай детето Б. М. М. е записано в 1-ви клас през учебната 2021/2022г. От служебната бележка, изготвена от Средно училище „В. Л.“ - [населено място] и приложена към административната преписка се установява, синът на жалбоподателката е бил в обучение от разстояние в електронна среда за периода от 01.03.2022 г. до 28.03.2022 г., поради несъгласие на родителите за тестване на детето за Covid-19.

В конкретния казус е установено по несъмнен начин, че детето Б. М. М. не е посещавало училище, но не поради извънредното положение, а тъй поради отказ на родителите да бъде тествано с бърз антигенен тест. Последното влече и неоснователност на искането за получаване на претендираната помощ доколкото задължително условие е детето да е записано в учебно заведение и да не е посещавало същото именно поради епидемичната обстановка.

Предвид изложеното, съдът намира, че оспорената заповед е законосъобразна, не страда от сочените от жалбоподателя пороци, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора, съобразно разпоредбата на чл. 143, ал. 3 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 144 от АПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер от 100 (сто) лева.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд София – град, III отделение, 7-ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. С. М. срещу Заповед № ЗСП/Д-СО-ЕП/38/13.05.2022г. на И.Д. Директор на ДСП-Е. П., потвърдена с решение № 23-РД04-0198/13.06.2022г. на Директора на РДСП-С. област, с която е отказана месечна целева помощ при обявено извънредно положение или извънредна епидемична обстановка.

ОСЪЖДА Д. С. М., ЕГН [ЕГН], да заплати на РДСП С. - област сумата 100 (сто) лева разности по делото- юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, на основание чл. 13, ал. 7 от ЗСП.

СЪДИЯ: